

Ogsaa en Jul.

(Til Billedet.)

un løb saa længe for »Fruen« i By',
Fra Byen, og saa i sin Skole.
Hun løb før Dagen begyndte at gry
Til Solen sank bag en Snevejrssky,
Og da hun kom hjem, saa kom »Ole«,

Og som hun var falden ved Bænken i Blund,
Saa sank hun i Drømmenes Rige:
Se, her var en Gaas paa tolv-tretten Pund,
(Hvor var hun dog stolt af sit rige Fund),
Gud ved, hvad dog Moer vil sige?

Og her var en Dukke til Lisemo'r,
Og her til Peter en Tromme,
Og her var en Pisk til Lille-Bror,
Og her et Tørklæd' til Bedstemoer,
Og Kager hun had' i sin Lomme.

Se, nu blev alle Lysene tændt,
De straaled' i alt det grønne!
Hun hørte Musik, hun lyttede spændt,
Hun dansede med — saa var Drømmen endt!
Og borte det gode, det skønne.

Og, saa var det *kun* en dejlig Drøm,
En lang og bedragelig Kæde,
Hun følte sig mat, i Knæerne øm;
Fra Øjnene flød der en perlende Strøm.
Var det hendes Juleglæde?

Carl Simonsen.

Juleglæde.

Af

Johanne Meyer.

Velkommen igen Guds Engle smaa
fra høje Himmelsale — — —
— — — Udbære vor Jul ej nærmer I,
derpaa tør nok vi lide.
O ganger dog vor Dør forbi,
os volder ej den Kvide!

Saaledes sang vi som Børn om Julen, og ingen
af os kan holde Julefest, uden at komme til at tænke
paa vore Juleaftener som Børn, naar vi bogstavelig
talt mente Englene bragte os alle disse dejlige Gaver,
og bar denne underlige glade Stemning til os.

Og husker vi den, saa ved vi ogsaa, at Børn
kan vi altid glæde om Julen, fordi der hos dem i

Julen findes dette forventningsfulde, denne æventyr-
lige Juleglæde, der kaster Glans over den aller tarve-
ligste Gave. Og saa fattig er ingen af os, at vi ikke
skulde kunne faa et Par Barneøjne til at straalet.

Selv er vi ikke bedre end Børnene, vi gaar dog
allesammen og venter saadan en lille bitte Over-
raskelse af en eller anden af dem, vi holder meget af.
Ja selv de Mennesker, der til daglig Brug har deres
Hjærte lukket baade med Laas og Slaa, de lukker
det den Aften paa Klem, og titter ud for at se, om
der dog ikke skulde være lidt Glæde til dem med
paa denne Aften. Vel er der Mennesker, der gaar
om i Julen og ere gnavne, men man maa ikke tro,
at der ikke inderst inde hos dem bor en Længsel
efter Juleglæde med Lys og Befrielse, de vil blot ikke
være bekendt, at de spejder og lytter efter det elsk-
værdige Menneske, der var i Stand til at overvinde
deres Gnavenhed.

Jeg saa en Juleaften en lille tiaars Pige komme
løbende op fra Gaden, hvor hun af Sælgekonen havde
faaet en Æbleskive, komme ind i den fattige Stue,
tage sin lille Broder, og give ham den hele, skønt
hun den Dag selv ingen Mad havde faaet.

Hendes Øjne lyste af Kærlighed, da hun saa med
hvilken Appetit den lille fortærede den.

Det var hendes Juleglæde! —

En Arbejder, der boede ene, havde kastet sin
Kærlighed paa en lille 5-aars Pige. Hun havde
nemlig faaet den Vane, at løbe ind og nikke »God
Dag« hver Gang hun hørte ham komme fra Arbejdet,
og var ikke tilfreds, før han havde taget hende op og
havde delt et eller andet godt med hende.

Hendes Forældre boede Dør om Dør med ham,
men desuagtet havde de aldrig vexlet et Ord sammen.

Men nu, da Juleaften kom, mente Moderen, at
de burde dele Aftensmaden og Juleglæden med den
enlige Svend.

Han takkede og svarede: »Den, der gaar med
Had i Hjærtet, er ikke skikket til at holde Jul, og
mit Had er lige saa friskt i Aften, som for ti Aar
siden. Jeg rejste til Amerika for at slippe det, det
fulgte mig baade frem og tilbage over Atlanterhavet.«

Men den lille Pige lod sig ikke afvise. »Du
skal se mit Juletræ,« sagde hun, og det var, som
Barnet havde fanget hans Vilje, samtidig med, at hun
havde vundet hans Kærlighed.

I Aftenens Løb fik han at vide, at den lille Pige
ikke var deres Barn, men en Fremmeds, og at netop
den Mand var hendes Fader, der havde taget hans
Livs Lykke, og saaet Had i hans Sind.

Han saa hen paa den lille Pige, hun trode at
han kaldte paa hende, fløj i Armene paa ham, rakte
sin lille Mund op til Kys, og Hadet opløstes i Kær-
lighed.

Saa tog han imod Juleglæden!

I et andet Hus var der et Par unge Folk, som
paa denne Juleaften havde begravet deres eneste lille
Barn. Nu sad den unge bedrøvede Moder ene i sin
Dagligstue. Lamperne vare tændte og kastede deres
straalende Lys ud over det smukke, rigt udstyrede
Værelse, dog var der ensomt og fattigt. — Juletræet
og Julelysene manglede; thi nu laa jo, deres søde
lille Dreng paa Kirkegaarden, han, som i Fjor-havde
rakt sine smaa Hænder op imod Lysene.